ERİK AĞACI ÖYKÜ

Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi Mayıs Haziran 2022 Yıl: 3 Sayı:15

Mantık sizi A noktasından B noktasına götürür.
Hayal gücü ise her yere
Albert Einstein

Adil **Başoğul**
Ali İhsan **Tarman**
Cemal **Karsavran**
Halil **Maraş**
Hızır İrfan **Önder**
Rıdvan **Yıldız**
Rukiye **Nur**
Emine Peker **Şansal**
Heybet **Akdoğan**
Halis **Tamkoç**
Faik **Kumru**
Hatice Eğilmez **Kaya**
Gülay **Gürel**
Mehmet **Garip**
Veysel **Başer**
Ayşe **Tali**
Neslihan **Çırıkka**
Habil **Yaşar**

ERİK AĞACI
2 Aylık Sanat-Edebiyat E-Dergisi
Yıl: 3 Sayı: 15
Mayıs Haziran Sayısı
2022

SAHIBI VE GENEL YAYIN YÖNETMENI
Serpil Tuncer

YAYIN KURULU
Serpil Tuncer
Fatma Türkdoğan
Hatice Eğilmez

GRAFIK TASARIM
Cem Toprak

WEB TASARIM
Ömer Can Talu

İLETIŞIM
meltemfas@hotmail.com

Yazıların hukuki sorumluluğu yazana aittir. Dergideki yazılar yayınlansın veya yayınlanmasın verilmez. Dergideki yazılar kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISSN 2458-9063

İÇİNDEKİLER

ÇOCUK DÜŞLERIM VE MİTRA...
Adil BAŞOĞUL 3

ATOM CİCİLİ
Ali İhsan Tarman 4

BANA YASAK KADIN
Cemal Karsavan 5

BANA GÜLE VE BÜLBÜLE DAİR
Halil Maraş 6

YAŞAMAK NEDİR Kİ
Halil İrfan Önder 7

UZAKLARA HAZIR BİR YÜZ
Rıdvan Yıldız 8

SENSİZ BİR NİDA
Rukiye Nur 9

TEYELSİZ HAYAT
Emine Peker Şansal 10

HİÇBİR YER
Heybet Akdoğan 12

DOKTOR BOZKIRIN ŞİFACI KANATLARI
Halis Tamkoç 13

NAÇAR
Faik Kumru 15

BU NE SEVGİ
Hatice Eğilmez Kaya 18

KENDİNDEN KAÇAMAZSIN
Gülay Gürel 20

UCUZ VE TEMİZ ELEKTRİK İÇİN NE YAPALIM?
Mehmet Garip 22

ECE VE TÖRÜNGEY
Veysel Başer 23

GÜLER ÖĞRETMEN
Ayşe Tali 26

MOR MENEKŞELER
Neslihan Çırıkka 28

SMS
Habil Yaşar 29

Adil Başoğul

Çocuk Düşlerim ve Mitra...

Bir masal dinlemek istiyorum şimdi
O masum çocukluk erişilmez
düşlerimi

Ey Mitra hadi göster iyiliğini
Ve dostluk ateşini

Ateş üşütürmüş
Kar yakarmış
Büyüyünce anladım

Biz çocukken ateşte ısınır
Karda oynar
Ve üşürdü düşlerimiz

Liman yine o eski Liman
Mendirekler aynı
İskele biraz yaşlı
Eski yolcular yok

Gemiler aynı
Martıların mavisi yok
Âlim bilir halimi
İlim irfan sahibi

Tehlikeyi en hızlı bilen kargalar mı?
Keskin keskin kargalar neden
bağrışıyorlar

Yılkı atlarının aşk dansı
Dağların karlı soğuk havası

Kollarımda yedi kırmızı kurdele
Boğa kestim sunağının önünde

Bilmem ki
Arınır mıyım günahlarımdan yine
de

Gülün ışıkları solup akşam olsa
Gül kokulu kara şapkasıyla o kadın
bulunsa
Gitarın sesi gelse
İtalyanca bir aşk şarkısı başlasa
Ay ışığında dans edilse

Afrika Esvatini ülkesi Madagaskar'a
bakar
Arı kovanı evleri
Kral ağırlar

Acıyı anlayabilir insan
Ama aynı acıyı hissedebilir mi?
Ölümü isteyen bir insanın acısını

Pileki taşı çanağı ekmek aşı
Kopar mı acısız
Candan yongası

Ey Mitra hadi göster iyiliğini
Ve dostluk ateşini

Bir masal dinlemek istiyorum şimdi
Bulmak istiyorum şimdi
Masum çocuk düşlerimi...

Ali İhsan Tarman

Atom & Cicili

İşte garipçe gülümseyen kılavuzlar
Bunun yeni dünya düzeni için
güven sarmalı çalışmalarına yakın
Adına düzenlenen bir evrak olmaktan uzak
Kendi halinde bir kuş yalnızlığını seçtim.
Belki de isteği bir şeydi.
Nereye baksam dünyayı öldürmek isteyen sokakları yanımda taşıdım
Oysa ben, her kaldırım için papatyalar beslerdim
Kırılsın diye kaldırımın soğukluğu
Koşturan çocukların ayaklarında yuvarlanan dünyayı
Kırılan bir camın tiz sesinde molayı anımsayan
Ve heyecanı uzaklaşmış bir sürprizin
Kasıklarında beliren endişe kokusunu hep tanırdım
İşte sana dünyayı özetleyen zamanlar
Tüfeğin mermisindeki tombul ölümü kim verdi?
Bilseydik eğer vazgeçen biri için kaybetmek yoktur
Çabalayanlar içindir kaybetmenin varlığı
Doğru isimlerin içine bırakılan yanlış insanları tanımaya başladıkça
Bir kereste kokusu daha anlamlı olmaya başlamıştı
At arabalarının nizami gidişatlarında sorguladığım çocukluk
Beni nizamiyenin girişine kadar bıraktı.
Anladım ki içeri girince başlar geçmişin hayali
Sorgulayan bir palaska içinde
Dönmek istediği bir umudu arıyordu.

Cemal Karsavran

Bana Yasak Kadın

yeşil diyarlarda baharım
narenciye bahçelerinde
gülümsün, çiçeğimsin
gün olur dalga dalga
yalarsın yüreğimi
Akdeniz olursun

mendilin ucuna attığım düğüm
bir tutam karanfil
dudaklarındaki hüzün
yosun kokulu
lodos alır getirir seni
ılgıt ılgıt esenle

gelgit olur sevdaların güzeli
seven sevdiğini kıskandığında
dört mevsimi yaşarım seninle
Akdeniz olur hasret olursun
ay yüzlü elma yanaklı
bana yasak kadın

Halil Maraş

Bana, Güle ve Bülbüle Dair

Bülbülün yarasına merhem
arayan hekim
Bana unutmayı bağışlayan da
kim?
Kaç beden
aradım durdum güldeki haris ruha
Bu nasıl bir tufandır soruversinler
Nuh'a

Alaca serçeler konarsa gülün siyah
zülfüne
İnsan razı gelmezmiş bülbülün
çaresine
Ben ki rızkına mahkûm olmuş
kafesteki sefil
Bir karınca duasıyla yaşayamaz mı
bir fil?

Bülbül kan kustu diye mi yanakla-
rın kırmızı
Bahçıvandan çalmıştım
oysa alınyazımızı
Bu sözümü duyurun bin yıllık
padişaha
Kanadı güle değdi diye güzelleşir
mi karga?

Şimdi bir hazan şarkısıdır bülbü-
lün kısık sesi
Kaç yüzyıldır aradım olmayan bir
nefesi
Bulsam meleklerin kanadına sarar-
dım o gül yüzü
İbrahim'in ateşinden bülbülü
tutuşturmuş közü

Ey gülistanı mahşer etmiş
aklı divane bülbül
Sen ne Allah'ı inkâr ettin ne de
oldun bir halil
Kaç bahar geçse de bulunmaz
sana gonca
Dikeni sevda bilen gülü avutur
anca

Hızır İrfan Önder

Yaşamak Nedir ki

---

beni sevsinler diye değil
karşılıksız severim ben
yalnızlık nedir ki

kalmak için değil
gitmek için geldim
dünyaya
gurbet nedir ki

bakmak için değil
görmek için bakarım
körlük nedir ki

günaşırı değil
her an ölüyorum
yaşamak nedir ki

Rıdvan Yıldız

Uzaklara Hazır Bir Yüz

Suyun tarlaya götür-
düğü özgürlüğün bir
parçasıyım,
Sessiz bir çığlığın
gölgesi
Sözcüklerin biçimini alı-
yorum çünkü.
Şaraplar ayaklarıma
indi kalbim hâlâ susuz

Sizinle yalnız oturaca-
ğım sofralar
Göze çarpmanın ne
anlamı var
Pantolonum bulut
oluyor
Başkentle kralın arasına
girip
Güneş kırılmaz buzun
saldırganı

Söylenmemiş sözler
doğacak
Parmakları kesilen
rüzgâr isyana bileniyor
El mahkûm, eğilmedi
hiç
Yosunlar arasında yürü-
düğüm yol
Van Gogh gibi renklerin
kederinden söküldüm
Nerede kaldıysa içinde
büyüdüğüm rüya

Bedensiz bir toprağın
ne önemi var
Yüksek sesle konuşmak
hakikat değil
Bazı günler uçurumlar
biçer
Yürümek de bir danstır,
hakkım yok mu buna
Şarkıyı anlıyorum,
uzaklara hazır bir
yüzüm var.

Rukiye Nur

Sensiz Bir Nida

Yıldızları süpürüyorken sabah,
Eylül düştü yüreğime.
Vakit artık sonbahardır.
Harabelerin namlusunda ellerim.
Beni yıldızlara götürün,
Kuşların uçtuğuna şahitlik etsin
gözlerim.
Sen ki muamma kafesi;
Durma kalk!
Zaman bir katre değil, zaman bir
katran gibi üzerimde.
Durma! Küheylanlara haber sal,
Yollar tuzaklar ülkesi!
Durma şahlan!
Kalbimin son atışına bir yüz görün.
Sevdam solmadan son bulsun
ölümüm.
Şimdi zamanı mıdır desem
lalelerin?
Beni duymazsın.
Durma diyorum, kulak ver!
Dizlerimin beni taşıyamadığı yerde
Tut beni.
Zamanın yükü uçsun
omuzlarımdan...

Emine Peker Şansal

Teyelsiz Hayat

Bir huzursuzluk çağrıştıran zilin sesiyle irkildi Refika. Kalktı, birbiriyle yarış halinde olan zonklayan başının ve sızlayan dizinin izin verdiği ölçüde kapıya seğirtti. Belki dedi bakkalın çırağıdır siparişleri getiren ya da bir komşudur içindeki kasveti götüren. Açtı kapıyı kimse yok. Belli ki yine kapıyı çalıp kaçan arka sokağın yaramaz çocuklarıydı, kendiyle değil tüm hayatıyla alay eden. Geçti, tekrar oturdu dikiş makinesinin başına. Süslü Sibel'in ne yapacağına karar veremediği en sonunda kendisine hiç yakışmayacak kol düğmeli, belden robalı bir elbiseye karar kıldığı kumaşın başına. "Olmaz!" demişti, "Memelerini daha da büyük gösterir." demişti lakin dinletememişti. Olsundu o zaman, ben de dikiverir eline veririm demişti. Demişti ama bir türlü bitmek bilmiyordu bu günlerde elindeki işler. İğne miydi kendisine küsen, iplik miydi hercai düşlerine bağ olmak istemeyen, velev emektar dikiş makinesi miydi parçalara ayrılan bir bütünü tekrar birleştirmek istemeyen? Belki de sorun kendisindeydi. Soluksuz akıp giden sergerdan yılların arkasından hep bakakaldığı için yorgun ve bitkindi. Yani yaşlanıyordu. Hatta yaşlanmıştı hezin hezin.

Kalktı, boy aynasından kendine baktı. Bol entarisini belindeki kuşakla biraz daralttı. Dağılan saçlarını toplayıp ensesinde sıkı bir topuz yaptı. Her yıl yeni birinin sinsice gelip yerleştiği gözlerinin kenarlarındaki kaz ayaklarına, yer çekimine mağlup olan yanaklarına, artık almaktan vazgeçtiği kalem kaşlarına baktı. Yakından baktı bulamadı, yan döndü bulamadı, uzaklaştı bulamadı. Mahallenin mehlikası Refika'yı bulamadı. Ama evet oradaydı işte, görüyordu. Yaşlanmıştı, hem de acımasızca. Eksile eksile yuvarlanmıştı hayat topunda. Yaşıtlarının yeni yeni torun sahibi olduğu elli iki yaş onun hayattan tekmil el etek çekme yaşı olmuştu.

Eprimiş hayatına şekil verip dikememiş, hep yamalarla geleceğini değil gününü kurtarmıştı. Yer yer sökülen ömrünü nafile tutkularla teyellemiş olsa da Refika, tekrar dikiş makinesinin başına oturduğunda, ruhundaki yeni sökülerini gözyaşlarıyla dikmeye çalışır bulurdu kendini. Velhasıl üzerinde tel tel olmuş bir ömrün külfeti vardı Refika'nın.

Erkek kardeşini on altısında kanser illetinden kaybedince başlamıştı hayatının tepe taklak oluşu. Evlat acısının dirhem dirhem çürüttüğü babası da kısa süre sonra vefat edince evin, acının ve dahası matemin yükü binmişti omuzlarına henüz yirmi beşindeyken Refika. "Git" demişti bu kasabanın kendisine dar geldiği Mustafa'ya. "Sana zinhar söz veremem. Ayaklarına düğüm, ikbaline musallat olamam." demişti. Çocukluk aşkı Mustafa çok yalvarsa da, en sonunda pes edip delişmen bir kararla büyük şehrin denizlerinde boğulmaya gönülsüz revan olmuştu. Çok sonra duymuştu Refika, Mustafa evlenmiş çoluk çocuğa karışmıştı. Lakin geçen senelerde elim bir kazada karısını kaybettiğini de duymuştu.

Mustafa'nın kasabadan aheste aheste sökün ettiği gün, Refika'nın da evlilik defterini, hercümerç ömrünün muhtelif odalarından birine kilitlediği gün oldu. Çok sevmişti çok. En çok da kaşının üstündeki yara izini saçının perçemiyle pervasızca kapatmaya çalışmasını. Annesi öldükten sonra üç beş kez evlilik düşündüyse de Mustafa'nın yürek ağrısı ağır basmış, vazgeçmişti. Şimdi bu baba yadigârı iki katlı ahşap konakta günlerini ufak tefek dikiş işleri yaparak tüketmeye çalışıyordu.

Etejerin çekmecesini açtı. Mustafa ile lise sondayken okulun bahçesinde çektirdikleri resmi aldı eline. Dokundu kaşının üstündeki derin yara izine. İstemsizce döküldü gözünden yaşlar. Kendi kendine "Aaaa ne oluyor Refika, kendine gel. Yeni yetme gençler gibi hâlâ meczup hâlâ âşık. Yakışıyor mu sana?" dedi. Elinin tersiyle sadece gözyaşlarını değil, yüreğinin ağrısını da silip kalktı mutfağa seğirtti. Tam cezveyi ocağa koyacakken kapı çaldı. Yine çocuklardır diye duymazdan geldi. Yalandan da olsa kızamıyordu çünkü sabilere. Zil tekrar acı acı çalınca, hem kızarak hem söylenerek kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında ise serzeniş dolu cümlelerinin ortasında donakaldı. Karşısındaki kır saçlı adamın kaşının üstündeki yara mührüne uzun uzun baktı. Efsunlanmış gibi kurcaladı gözleriyle yüzünün her kıvrımını. Kanlı gözyaşlarıyla çizdi Refika, aralarındaki yirmi yedi yıllık sürgün hayatının altını. Neden sonra "Refika" diyen davudi sesle irkildi. Kendisine uzanan eli gördü. Uzattı elini, lakin gözleri hâlâ yegâne aşkının, kaşının üstündeki yara izindeydi.

Heybet Akdoğan

Hiçbir Yer

Hayat diye algılanan savaşa ilk katılanlardan olmak için, yaşamı soyluca ezberledik.

Artık nerede duracağımızı bilemiyoruz. Hangi mekânın içinde? Hangi gökyüzünün altında? Hangi düzenin yanında? Hangi kargaşanın kaosunda? Bilemiyoruz! Soruları çoğaltmak mümkün. Fakat tüm soruların aynı gerçeği yansıttığı bir hakikat. Kim olduğumuzu bilmediğimiz müddetçe sorular etrafında dönüp dolaşmak kaçınılmaz oluyor. Zaten kim olduğumuzu bilseydik, durmamız gereken yerde olacağımız muhakkaktı. Durumumuz böyle olmadığı için, soru işareti eklediğimiz tüm cümleler bizi ele veriyor.

Kim olduğumuzu bilmiyoruz. Yerimizin neresi olduğunu da bilmiyoruz. Kendimizi tanımlamakta kullandığımız aciz ve gizil cümleler, koskoca belirsizliğimizi ifade etmekten öte bir anlama ulaşamıyor. Bunun için kim olduğumuzu söylersek söyleyelim; o değiliz. Nerede durduğumuzu tarif ettiğimizde de, işaret ettiğimiz yerde değiliz. "Knut Hamsun'un, Pan isimli kitabında yazdığı gibi: Şuracıkta oturan ben miyim?"

Mekân ve zamanın içinde nesneleşmiş ve öznel gerçekliğini bulamamış bir sır olarak kalıyoruz. Adeta sırlar içindeki anlamsızlığımıza sonsuz sorular sorarak, nihilizmin büyüsüne kapılıyoruz. Çoğu zaman nihilizmin doğası gereği bu kayboluş bize haz verse de, o içimize sığmayan huzursuzluk bizi, boğamızdan sıkarak, bize kendini hatırlatmaya devam ediyor. Panik içinde tutunmaya çalıştığımız her şey, bir nefes gibi ellerimizde kalıyor.

Duracak bir yer ve düşünce bulamamak, durmamız gereken yerin ve düşüncenin hiçbir yeri oluyor. Biz hiçbir yerdeyiz.

Tıpkı denizin içinde ömrümüz denizde geçmesine rağmen, denizi tanımayan ve sadece içgüdüsel olarak içinde yaşadığı denizde ömür süren balıklar gibiyiz. Gökyüzünde kanat çırpan kuşların, gökyüzü hakkında bilgi sahibi olmamasına benziyor hayatımız ve niçin yaşadığımızı bilemeyişimiz.

Görüntülerin uçsuz bucağındayız. Suskun ve tanıdık yüzler gibi ilişkilerimiz. Hiçbir şeyi göremeyen ufkumuza bakıp dalıyoruz. Geçmişimizin başı kayıp. Ve geleceğimiz taşlara takılarak düşen sabırsız adımlarımız gibi.

Ayrıntılarla ilgilenmeyen aklımız, hayatı sadece takvimlerden ibaret sanırken, bizler hep yeni bir hayatın eşiğine anlamsız giriyoruz. Bu nedenle savunmasızız. Hayat sınavında yenilirken her şey bize aynı geliyor çünkü daima yenilen insan, hiçbir zaman gerçeklerle yüzleşmemiştir. Ve allayıp pulladığımız gösterişli hayatlarımız, koskoca yalanlarımızın uçlarına taktığımız süsler oluyor.

Unutarak soyutlandığımız insanlık atmosferimiz ise, mutluluğu ve hakikatleri örseleyerek, yıkıntılar içinde kaldığımız harabe, yarınlarımız oluyor.

Halis Tamkoç

Doktor Bozkırın Şifacı Kanatları

Uzunca bir süredir doktora gitmem gerektiğini bilmeme rağmen bunu erteleyip dursam da ruh hâlim o gün kendimin de anlayamadığı ani bir ivecenlikle dışarı attı beni resmen. Eşimi beklemeye bile tahammülüm kalmamıştı düşünün, o derece!

Son zamanlarda kimseyi dinlemeden - özellikle de en yakınımdakileri- bir şeyler yapma telaşı baş gösterdi. Bunun bir meydan okuma olduğunu da hissetmiyor değilim!

`Neye ve kime karşı bu meydan okuma?'

Doğal bir sual olarak kendime en başta ben yönelttim elbette. Net bir cevap yerine belkilerle başlayan ihtimaller silsilesinden aynı suali edecek bir ruh hekimini muhtemelen yardımcı başka sorular sormaya sevk edecekti. Belki alışkanlıklara, belki etrafımı saran katılıklara, hayatımızı işgale iştahlanmış şu meşhur yabancılaşmaya, hakkı verilememiş, gayret ve irade gücünün yetişemediği yutucu boşluğa. Ve sair daha başka bilmem nelere karşı... Emin olduğum tek ve temel hususiyet bunun gayet insanî, fıtrî bir tepki olduğu...

Demek ki diyebiliyorum şimdi; hürriyet insan hüviyetinin ayrılmaz, parçalanıp bölünemez bir unsurudur. Umacı gibi çöküp diz bağlarımı çözen öfkeli, huysuz, geçimsiz, olabildiğince muhalif hâlet-i ruhiyem beni epey kırılgan biri hâline getirmiş olmalı... Olmalı diyorum; çünkü evden dışarı adımlarımı atar atmaz, beni alıp götüren, yol boyunca ağzımdan çıktıklarına pek sevinseler de beni esasen üzen, o kaba saba sözlerden sonra kendimi onca beton cangılının ortasında kurtarılmış bir bölge gibi duran, amansız inşaat çölünde bir vaha keşfetmiş gibi, bir toprak parçasının üzerinde oturur vaziyette buldum.

Sıkışıp kaldığımı, bunaldığımı ifade etmeye çalışırken ama nedense hiçbir şekilde anlaşılmayacağımı içimde bas bas bağıran bir önyargı duvarına toslamıştım. Yaş aldıkça otanmışlık duygusunun çokça erozyona uğrayıp kendini yenileyemediğini, bu konuda insan tekinin bir başına kaldığını öğreniyorum. Gençken kendimi tedavi edebildiğimi, çözülmeyi bekleyen pek çok müşkülü içimde halledebilirken -ya da büyük bir yanılsama ile kendim

kandırıyormuşum işte!- şimdi başıma gelen bu acayip durumu anlamakta güçlük çekiyorum. Bir elimi toprağa daldırmış diğeriyle evden çıkarken daha ilk adımlarımda çekmeye başladığım tespihimi tutuyordum. Bildiğim zikirleri çoktan okumaya başladığım hâlde gözlerimi, şu soğukça ve yavaştan esen rüzgârlı havada terk ediveren ılık ılık damlalara engel olamadığımı fark ettim. Bir yandan ölümü dilendiğimi, kendi kendime saçma sapan söylenip durduğumu da hatırlıyorum. Ardından yardım talebindeki dualara niyetlenip usul usul dil, dudak gönlümün okumaya kıpırdandığını da...

Engebeli bir tepenin üzerinde, dışarıdan herhalde; ` güneşlenen bi' adam işte! ' görüntüsü versem de esasen serin havanın da etkisiyle yarı sarhoş, yarı depresyondan çıkmak üzere çırpınan, içinde yaşadığı şu pek tuhaflaşmış dünyaya bir türlü uyum sağlayamamış, hayata yabancı kalmış bi' tutunamayan olarak algılıyorum kendimi. İkamet ettiğim ilçeye yukarıdan bakan bu küçük tepeciğe bir çırpıda nasıl vardığımı detaylarıyla anımsayamıyorum. Yüzeyi inceden sürülmüş izlenimi veren toprağın daha üstte kalan bu kısmının üzeri hafif yeşil bir tabakadan oluşuyor. Kalabalık ve gürültü denizinin ortasında kendime bir adacık bulmuştum anlaşılan…

Sonra sonra biraz daha kendime gelip sakinleştiğimde adaya `bozkır!' diye seslendim ve bundan aşina bi' hoşnutluk duydum. Kendimi bildim bileli bozkırla iyi anlaştığımız söyleyebilirim. O beni, ben de onu dinler, dertleşiriz. Hasbihâl eden iki eski dost zoraki de olsa buluşmuştu yine. Tepenin aşağıya bakan güneşli yüzünden başka düze bakan arka ve yan taraflarında, birkaç tarlanın traktörle daha derinden sürülmüş olduğu anlaşılıyordu. Toprak bu tarlalarda çok daha koyu bir renk almış iri iri keseklerle doluydu. Yatıp gamsız, dünyadan azade, asude bir uykuya dalmak istedim… Arada çalan telefonuma aldırış etmeden.

Ve kuşlar… Cıvıl cıvıl oradan oraya ötüşerek kanat çırparken onları can kulağıyla duyup anlamayı, sohbetlerine ve neşelerine katılıp, sevinçlerine ortak olmayı diledim. Çok değil daha az evvel şükredemediğim ve sabredemediğim için kendimi kınarken şu esna dua eden kendi hâlinde akıllı uslu birine dönüşmüştüm.

Kalkıp doya doya yürümek istiyorum şimdi. Yavaş hareketlerle yukarıya doğru tırmanıp asfalt yola ulaştığımda, bu asfalt yolların kenarında açılan toprak yolları gördüm. Birini seçip ortadan yürürken yüksekte kalan iki tarafımdan da kuş sesleri geliyordu. Havada uçuşan güvercinler, saksağan sesleri ve serçelerin yanı sıra ötüşü güzel bir kuş türünü daha fark ettim. İsmini bilemediğim için şimdilik ona " bozkır kuşu " diyeceğim. Yolda yürürken kenarlara doğru tırmanan birkaç tanesini seçebildim… Pıtır pıtır minik ayaklarıyla yukarı çıkarken güneşli kesimden dökülen kum ve ufak taş, toprak parçaları onları ele vermişti. Yine de hiç de öyle korkmuş, kaçıyormuş gibi telaşlı bir hâlleri yoktu. Aksine sakin sakin yürüyüp duruyor, tatlı bir nidâ ile arkadaşlarına yerlerini bildiriyorlardı. İki taneydiler ama sonradan birkaç tanesini toprak keseklerin arasında kamufle olmuş gördüm ve hiç kıpırdamadan hayretle onları seyrettim. Hâki renkli, serçeden biraz büyükçe… Onun gibi zıplayarak değil de adım adım âdeta koşarcasına giden, kafasının üstünde başlık varmış hissi uyandıran sorguca benzer bir eklenti yer alıyordu ki kendisine çok yakıştığını belirtmeliyim. Bu zarif, nazik koşucu bozkır kuşuna hayran olmaktan kendimi alamadım. Bir müddet keyifle, sessizce ve ürkütmeden takip ettim onları. İki yükselti arasında öylece onları izlerken yukarıda tarla yanlarından pırrr pırr hızlıca birkaçı uçuşuverdi. Daha sonra tekrar ileriye ana yola doğru ilerlemeye niyetlendiğimde başımın üzerinden küçük bir sürü pır pır uçarken öyle güzel ötüşüyorlardı ki! Allah'ım, ne zevkti o öyle… Ne güzle yaratılmışlar…

Eve dönerken vaktin nasıl geçtiğini idrak edemediğimi; eşimin " iki buçuk saattir nerelerdeydin? " sorusuyla öğrenmiş oldum. Eşimin diğer sorusu ise: " Doktora gittin mi? " oldu.

"Evet, öyle bir hekimle tanıştım ki meğer çok evvelden onunla tanışıyormuşuz… Hele bir ilaç önerdi ki! "

Artık iyice biliyorum ki ne kadar sıkışmışlık, bunalmışlıktan mustarip olursam olayım, bozkır kuşum gönlümdeki biricik yerinden o güzel ötüşüyle yine şifa olacak… Nerden, nasıl biliyorum diye sormayın…

Faik Kumru

Naçar

İşinden edilmişti, yani birdenbire atılmıştı. Sabah telaşesi içinde bina içine gireme-den, çaresiz bir şekilde gerisin geri evine dönmüştü. Kapı zilini nasıl çalacağını, bu sıkıntıyı ailesine nasıl izah edeceğini bile-miyordu. Kapkara, zifiri bir gün yaşamıştı. Sadece eline kuru bir evrak vererek, dış kapının yolunu göstermişlerdi. Nasıl da kolay olmuştu bu iş, yüreğini kapı dışarı edenler açısından. Oysa bu menfi durum, onun yüreğine bir zıpkın gibi girmiş ve ha bire kanatıp duruyordu.

Yıllarını verdiği iş yeri, onu ve onun gibi emeğiyle geçinen masumları bir çöp yığını misali kapının dışına, öte tarafına duyar-sızca koymuştu. Bir iftira ile her şeyi oldu-bittiye getirmişler, sorgusuz ve sualsiz bir çırpıda ilişiklerini kesmişlerdi. Hiçbir açık-lama, hiçbir soru cevap faslı yaşanmadan her şeyi bir anda sonuçlandırmışlardı.

O da böyle bir hâle düşebileceğini, naçar kalabileceğini asla ve asla hayal bile ede-mezdi. Hayat ne garipliklerle doluydu, yaşanmadan anlaşılamıyordu. Bir pen-cereden bakarken, ansızın o pencereyi biri gelip kapkara bir perde ile kapatabi-liyordu. Hiçbir şeye gücü yetmediği gibi, iki eli koynunda bağlı kalmıştı. Yıllar önce hayâlini kurduğu bir işe girmiş ancak ken-disine bile sorulmadan bir dakika içinde defterini dürmüşlerdi, bir daha açılmamak üzere.

Şimdiyse kendi evine değil de doğruca hayata merhaba dediği annesinin evine gitmişti. Olanı biteni bütün detay-ları ve ayrıntılarıyla bir bir anlattı anne-sine. Annesi, yüreğinin olanca sıcaklı-ğıyla oğluna sarıldı ve doyasıya ağladılar. Babasız büyümüş biri olarak, oğlunun nasıl acılar yaşadığını en iyi annesi biliyordu. Hayatın bütün yükünü birlikte paylaşmış-lar ve beraberce yürümüşlerdi çileli ömür yolunda.

Bu yaşam çilesini hiçbir vakit olumsuz yön-leriyle ele almamışlar, hayatın her şeyinde bir güzellik arayıp bulmuşlardı her zaman. Hayat merdiveni hem inişli hem de çıkışlı değil miydi? Bazen merdivenin rıhtı bazen de basamağı kırılıyor ve insan ister istemez tökezleyip düşebiliyordu. Bu tabiî ve doğal hâli peşinen kabul etmek ise acıları biraz-cık olsun azaltıyordu. Böyle bir düşünce, önemini; yaşanan acılara karşı gösterilen metanette ve dayanıklılıkta kendini deri-nden derine hissettiriyordu.

Şimdi ise ailesinin yanına gitmek ve bu durumunu bir an önce hem eşine hem de çocuklarına bütün yönleriyle açıkla-ması gerekiyordu. Çok mu çok zor ola-caktı ama mecburdu bu hâli ailesine bil-dirmeye. Nihâyetinde güç de olsa, evinin kapısının önüne geldi ve kapı ziline bastı. Kapıyı karısı açtı. Ayakkabılarını yavaşça çıkardı, vestiyerin ayakkabı bölümüne bıraktı ve düşünceli bir şekilde kanepeye oturdu.

Eşi, bir şeylerin kötü gittiğini hemen anladı ve beklenen soruları art ardına sordu. Çocukları da yanına gelmiş ve babalarının üzüntülü hâline bir açıklama yapmasını bekliyorlardı. Her şeyi en ince teferruatına varıncaya kadar hepsini tek tek anlattı. Hâletiruhiyesinin ve psikolojik durumunun pek iyi olmadığını da ifade etti. Ancak, hiç beklemediği bir şey oldu. Kendine sarılacak bir beden ve destek beklerken, en ağır hasarı ailesinden almıştı. Eşi ve çocukları kendisine yönelik suçlamalar yapmaya ve kendilerini bu zor duruma düşürdüğü için çok acı sözler söylemeye başlamışlardı babalarına. Neye uğradığını şaşırmıştı zavallı. Yelkenleri lime lime olmuş ve dümeni kırılmış bir gemi gibi, koskoca bir okyanusun ortasında tek başına kalmıştı.

İki cephede yenilen bir kumandan gibi ne yapacağını, ne söyleyeceğini ve nasıl hareket edeceğini bir türlü kestiremiyordu. Yaşanan onca haksızlıkları bir bir anlatmasına rağmen, ailesinden beklediği olumlu anlayışı görememişti. Boynu bükük bir şekilde evinden çıktı ve asfalt yolları arşınlamaya başladı. Epey bir süre yürüdüğü halde, bir türlü kendine gelememişti. Ne yapacağını, nereye gideceğini, bir yeri olsa veya bulsa dahi derdini paylaşabileceği hasbî bir gönül arıyordu, lakin bulamıyordu. Çıkar bir yol aramaya gayret gösterse de o yolun güzergâhını bir türlü tespit edemiyordu. Sanki akıl fakültesi bütün şubelerini kapatmış, düşünme melekesi hepten onu terk etmişti. Bu olumsuz havanın tesiriyle efkârlı bir şekilde adımlarını atmaya başladı.

Çaresizce tekrar annesinin evine doğru yöneldi. Onu bir tek annesi anlayabilirdi bu zor zamanında. Sığınılacak en son limandı annesi. Her sıkıntı yaşadığında, yanaştığı, sükûn ve huzur bulduğu bir yerdi. Sahili süt limandı; hareketsiz, sarsmayan, fırtınasız, şakin bir mekândı. Birçok arkadaşı ve dostu vardı ancak, bu gibi nazik ve kritik zamanlarda herkes aynı ayarda olamıyordu. Kimi kulakların bu gibi menfi ve olumsuz durumları duymak, yürekten hissetmek ve empati yapmak gibi hissiyatları yoktu maalesef. Bütün bunları bilmekle beraber yine de insan, birilerini ister istemez yanında bulmak veya görmek istiyordu ama nafile ve boşuna bir gayretti.

Annesinin evine vardı ve gecenin geç saatlerine kadar annesiyle hasbihâl ettiler, dertleştiler. Sabaha yakın bir vakitte ikisinin de boynu düştü ve uyuya kaldılar kanepenin üzerinde. Telefonun sesine gözlerini açtı. Arayan eşi idi. Eve gelmemesini, bir daha yüzünü asla görmek istemediklerini, artık ilişkilerinin bitmiş olduğunu ve çocuklarının da böyle düşündüklerini ifade etti. Özellikle oğlu, babasından nefret ediyordu âdeta. Yaşadığı her sorunu sâdece babasının şahsında görüyordu, hakikatleri annesi kadar bilmesine rağmen.

Daha önceki yıllarda eşiyle yaşadıkları acı hâtıraları istemeden de olsa anımsadı ve zoraki yutkundu. Oysa hem eşine hem de çocuklarına karşı, bir eş ve bir baba olarak, vazifesini ve sorumluluğunu her daim yerine getirmişti. Bütün ömrünü sıkıntılarla geçirmesine karşın, gönül fedakârlığı ile bütün sevgisini ailesine vermişti ama demek ki yetmemişti.

Özellikle oğlu, son dönemlerde kendisine karşı aşırı bir kinle dolmuştu. Yaşadıkları maddî ve manevi meseleler sebebiyle, aile içerisinde anlayamadığı menfi bir durumun oluşması ve neticesinde de bunu çözemeyecek bir hâle gelmesi onu perişan ediyordu. Ne yapacağını ve bu cendereden nasıl kurtulacağını düşünürken, evinin kenarında bekleyen eski arabasına bindi, sessiz ve sakin bir mekâna gitti.

Arabasını yol kenarına çekti, kontağını kapattı ve cızırdayan radyosunu açtı. Radyo kanalında hüzünlü şarkılar art ardına birbirini takip ediyordu. Yıllar öncesinden çekildiği belli olan, eski bir resim çıkardı arabanın torpido gözünden. Eşi, kendisi ve çocukları; çok küçük ve de çok tatlıydılar. O günlere gitti; ne de güzeldi her şey o zamanlar. Keşke bütün her şey o günlerdeki gibi olsaydı, ne kadar hoş olurdu. İstemsizce kendi kendine hayıflandı, söylendi durdu.

Annesinin evinden ayrılmadan önce, "Eğer ölürsem, beni memleketimin toprağına bizzat kendi ellerinle gömmeni istiyorum." demişti annesine. Bu konu hakkında da annesinden yemin üstüne yemin almıştı. Annesi ise oğlunun bu sözlerinden ve düşüncelerinden ötürü çok üzülmüştü, ancak hiçbir şey diyememiş ve karşılıklı gözyaşı dökmüşlerdi.

Son kararını vermişti. Yaşamanın, hayatta kalmanın bir önemi yoktu artık. Bütün hayatı gözünden silinip gitmişti bir anda. Hayatla anlamsız bir şekilde mücadele etmenin hiçbir faydası kalmamıştı. Ne yaptıysa, ne ettiyse, müspet ve olumlu bir netice elde edememişti. Dile getirdiği samimi sözler, içinden gelerek yaptığı güzel davranışlar ve birbiri ardına yaptığı dürüst açıklamalar sonucu değiştirmeye yetmemişti. Sonrasında da hiç bir şeyin manası kalmamıştı, tükenmişti.

Arabasını çalıştırdı, hafifçe müziğin sesini açtı ve egzoz gazının arabanın içine dolmasını sağlayacak teknik bir işlem yaparak tekrar gelip şoför mahalline oturdu. Geride düne ait ne kaldıysa, satır satır hepsini bütünüyle kafasından silip attı. Üzülmeye değecek bir son, kaygılanacak bir gelecek bile kalmamıştı önünde. Hayatı istemeyeceği derecede kötü bir hâl almış, ne var ne yok her şey bütünüyle tepetaklak oluvermişti.

Son olarak içinden, "Benden sonra eşim ve çocuklarım mutlu olsunlar bu bana yeter." diyecek kadar yüreği sevgi ve merhamet doluydu. Hafif hafif sersemlemeye başladı, göz kapaklarını tutamıyordu artık. Bilincini kaybetmeye ve yavaş yavaş yaşlı gözlerini kapamaya başladı. Elindeki eski resim ansızın kucağına düşüverdi. Artık bu dünyada değildi, nefes alıp vermesi durmuştu. Dünya perdesi kapanmış ve her sıkıntısı ansızın bitivermişti. Koskoca güzel bir hayat, koyu bir inat, kara bir merhametsizlik, cahil bir anlayışsızlık, zifiri bir sevgisizlik, şımarık bir itimatsızlık ve üç-beş kuruş dünya geçimliği adına nihâyet bulmuştu.

Hatice Eğilmez Kaya

Bu Ne Sevgi

Oğul; "Bir düğüne gideriz, bir eğlenceye gideriz; herkes oynayanları seyreder, annem beni," diye dert yandı bir gün çevresindekilere. Sonra da annesinin her işini bırakıp onu seyre dalmasını taklit etti. Meramı yoğun sevgiyi eleştirmekti. Yine de herkesten çok annesi güldü kendi haline…

"Sevmekten kim usanır?" diyor bir şarkı sözümüz. Sevmekten us/l/anmadığımızın örnekleri ömür serüvenlerimizde sayamayacağımız kadar çok. Sevilmekten ise us/l/andığımız oluyor zaman zaman. Her iki anlamda da sevgi en iyi hayat öğretmenlerimizden biri, terbiyeye muhtaç gönüllerimizi hem usandırır hem de uslandırır. Varlık ve hiçlik arasındaki bıçak sırtı sınırın, farkındalığına ermiş olan insan nesli için sevilmek; tatlı, bir o kadar da sarhoş edici bir etkiye sahip.

Sevilen gerçekten de sıkılır mı acaba dozu iyi ayarlanamamış sevgi beyanından? Galiba bu sorunun cevabı evet… Sıkılır sıkılmasına ya ilgi azaldığında da bir problem mi var? Diye hayıflanabilir içten içe. Elbette `hayıflanma ihtimali' adından da anlaşılacağı gibi bir tahminden, akıl yürütmeden ibaret.

Ah çekmek başımıza sık sık geliyor dünya sürgünümüzde. Ah, canımızın yandığının resmidir. Bedenimizde bir tahribat olduğunda da ah çekeriz, kalbimiz yaralandığında da… "Bir ah çeksem karşıki dağlar yıkılır, bugün posta günü canım sıkılır," diyen kişi kimdi bilen yok. Fakat bu içli türkü nicesine etki etti ve kim bilir daha kaç `'bağrı yanmışa" etki edecek. Ah, en çok da ümitsiz aşk serencamlarında yana yakıla çıkar önce candan, sonra dilden. Tıpkı nefesin ciğerlerde, gırtlağımızda müthiş bir devri daimle dolandığı, bir gün geri dönmemek üzere bizi terk ettiği gibi. Son nefesimiz nereye gider ki hangi ezelden aşinası olduğumuz diyarlara?

Ah ile sevginin yan yana gelmesinin tuhaf karşılanmaması gerekir. Karşıt kavramlar zannedilseler de... Biri zifiri kara, diğeri mahşeri ak olsa da… Birinin mutluluk vermesi beklense, diğerinin hüzün ve dert kaynaklı olduğu bilinse de... Birbirine tezat oluşturduğu sanılabilecek ah ve sevgiyi yan yana ilk getiren bu yazı değil. "Bu ne sevgi ah," diye başlayan şarkı; "bu ne ıstırap," diye söze devam ederek arada bir zıtlık değil uygunluk olduğunu açıklıyor. Demem odur ki sevgi bazen ıstırap verir, ıstırap verdiğinde de `ah'a neden olması kaçınılmazdır.

Hangi sevgi keyfi sefadır acaba? Hangi sevgi cevri cefa? Sorunun aklı erenler için, gözü görenler için cevabı çok basit, bir o kadar da karmaşık. `Mesafe' sözcüğü ile kısa ve net bir açıklama yapabiliriz bu konuda. Yakınlığın en azılı düşmanı `mesafe'dir. Üstelik `mesafe' dediğimiz zakkum sadece maddeler âleminde değil, soyutluklar ülkesinde de mevcuttur. Bazen yanı başımızdaki insanlar uzağımızda kalır, bazen yüce dağların arkasındaki insanlara hasret çekeriz. `Mesafe'nin varlığı bizim isteğimiz dışında gerçekleşiyorsa ıstırabın yalın ve en kolay anlaşılır hali olur.

Bazılarımız kendilerini imkânsız işlerin fatihi, zorlukların cellâdı zannetseler de; imkânsız bir işi olur kılmak her babayiğidin harcı değildir.
Her birimiz hayallerimizle varız. Bununla birlikte kafamızda kurguladıklarımızın hepsini gerçekleştirmemiz, kalplerimize diktiğimiz her fidanı yeşertmemiz mümkün değil. Evet, cümle derdi sona erdirir fakat gerçekte başlı başına bir dert, bir ıstıraptır aşkın -sevginin- kendisi. Fuzuli'nin derman istemediğine bakmayın çok can yakıcıdır üstelik. Binlerce `ah'a gebedir. Sevginin imkân yoksulu olanı...

Sevilenden ayrı kalmak eğitebilir ruhlarımızı fakat divane de edebilir. Bu divaneliğin genellikle kimseye zararı dokunmaz. Fakat her iki tarafı yorduğu, hırpaladığı da muhakkaktır. Yormak, hırpalamak, üzmek... Akla gelebilecek sayısız ihtimal. Hiç kimse sevdiği birini bu ihtimallerle yüz yüze getirmek istemez. Bıktırmak asla. Kaza kaderin sonucu buna rağmen. Ölüm yaşamanın çoğu kez müjdeler saçan yüzü...

Evladını seyre dalan annenin duyduğu sevgide de bir parça ızdırap vardır. Bu ızdırap -ki acının yoğun bir çeşididir- sadece onda değil evladında da tecelli eder, işin hazin yanı. Bütün annelerin ve çocuklarının yaşadığı veya yaşayacağı ayrılıklardır onların ızdıraplarının kaynağı. Küçük bir çocuğun; annesi yanından her ayrıldığında yaygarayı basması, annesini beklerken henüz anlamlandıramadığı bir hüzne kapılışı, perdenin arkasından bakınırken annesinin küçücük adımlarını gördüğünde koşar adımlarla kapıya yönelmesi, buruk tatlar bırakır hem çocuğun hem annenin gönlünde. Bütün ayrı kalmalar, özlemek süreçleri, akla gelen bütün göçler kalplere keder eker ve bazen de endişe... Sonra da birlikte olunan zamanlarda seven sevileni seyre dalar gayri ihtiyari olarak. Hiçbir seyir bitmez elbette, fırsat buldukça devam eder...

v

Gülay Gürel

Kendinden Kaçamazsın

Bir sabah aynaya bakarken buluyorum kendimi. Önce öylesine, alelade bir bakış gibi geliyor bana. Hani yüzünü yıkarken göz ucuyla kafanı kaldırdığında gördüğün yansıma gibi. Ama öyle olmuyor işte devamı. Bakışma kısa sürmüyor, daha çok yaklaşıyorum aynaya. Özellikle de yatağa kendimi prangalanmış gibi hissettiğim günlerin sabahlarında. Uzayan göz temasının içinden geçiyorum. Aslında gerçek beni görüyorum o sırada ve ben kendimden en çok o an korkuyorum ama bitsin istemiyorum. Derin bir çekim gelişiyor aramızda. Elimde değil, seviyorum bu gördüğüm kadını. Dönüp durduğu yataktan dolayı birbirine girmiş dağınık saçlarını, yüzündeki ince çizgileri nasıl açarım diyen mimiklerini ve lanet olsun ki hâlâ on beşinde ergenmiş gibi yüzünde, özellikle de sol yanağından eksik olmayan o sivilceli sureti. Kızamayışını seviyorum. Kızıyorken aslında bıyık altından gülüşünü, gülerken üst dudağım neden bu kadar ince benim diye bakan sorgulayıcı bakışını, kokusunu seviyorum. Böyle inceden burun direğini inciten kokusunu. İçime içime çekiyorum derin derin. Yüzümde kocaman bir gülümse yaratıyor bu kokunun hatırlattıkları. Ellerini seviyorum, kısa ve derin kesilmiş tırnaklarımla kurumuş yüzüme dokunuyorum. Daha derine indikçe daha çok ben oluyorum.

Yüzleşmem gereken bir şey varsa hemen soruyorum kendime. En zayıf olduğum an kendimi en çok sevdiğim an çünkü. En dürüst olacağım anı kolluyorum ve korkmadan soruyorum. O sorular öyle zor oluyor ki, bazen birden kendi önümde çırılçıplak kalıyorum. Beynimin üzerine dökülmüş betondan sıyrılarak cevap vermemi bekliyorum. Ama susuyorum. Söylemeye korkulanlar daha heyecanlandırıyor beni. Kalp atışımı, yüzüme bir tık küçük ama bana çok yakışan kulaklarımın içinde hissediyorum. Birden dalıp miladımdan sonraya ve şimdimden önceye kayboluveriyorum kendimde. Ama pes etmiyorum. Kendimi görmeyi seviyorum çünkü. Kaldırıyorum başımı gerçekte ben kimim deyiveriyorum.

Önceleri bunu sormak şöyle dursun aklından geçirmek bile korkutuyordu beni. Bunu öğrenmeye hiç tahammülüm yoktu sanki. Kendimle yüzleşmem gerektiğinin idrakinde olsam da, görmezden geldiğim, yok saydığım, her seferinde üzerine toprak attığım diğer beni tanımaktan daha fazla kaçamazdım biliyordum. Gözümü hiç açmasam da her tarafta aynalar var gibiydi ve ömrüm boyunca kendimden sakladıklarımın izlerini yüzümde görüyordum sanki.

Evet toplumsal kuralların, geleneksel inanç ve değerlerin cesurca önüne geçen bir kadın vardı içimde ama asıl önemli olan o kadının tam karşısında da içinde aşırı muhafazakârlık barındıran, kafası iki bacak arası kavramları ve mantık arasında sıkışmış, babasını çok seven ve onu üzmekten utandırmaktan çok korkan, ürkek bir kız çocuğu ve bu korkusunu kendine bile itiraf edemeyen başka bir kadın daha duruyordu. Bu iki kadının birbirine çevirdiği silahların tam ortasında kalmıştım ve artık kafamı kaldırıp konuşma vakti gelmişti biliyordum. Bir sandalye çektim aynanın tam karşısına

Gözlerimi kocaman açtım ve başla dedim. `'Sana güveniyorum.'' İşte bu cümleyi duymamla başladı her şey. Artık başka bir noktadaydım ve bir önceki konumuma asla dönmeyeceğimi biliyordum. Sesli olarak aklımdan geçenleri tekrarla dedim;

1.Ben önce insan sonra da kadınım.

2.Kendimi her şeyimle tüm kusurlarımla seviyorum. İçimde savaşan iki kadını da öyle. Biri bazen diğeriyle büyük çatışmalara girse bile onlar birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda çünkü ikisi de benim ve ikisi de benim gerçeğim.

3. Her zaman doğru olanı yapamam ya da benden bekleneni. Ben ancak kendi doğrularımla ve beni mutlu eden şeyi yaptığımda yola devam edebilirim.

4.Sosyal baskılara boyun eğmeyeceğim, kendime çok güveniyorum ve saygı duyuyorum, başkalarının saygısını da fazlasıyla hak ediyorum.

5. Ben beni çok seviyorum ve sanırım en önemli olan da bu

6.Benim iyi ki dediğim sanırım tam da kendim...

Mehmet Garip

Ucuz ve Temiz Elektrik İçin Ne Yapalım?

Küçükken şebekeden bağımsız elektrik üretmek ya da elektrikli araba tasarlamak gibi konulara kafa yorardım. Hatta bu konuda defterimde çizimlerim var. Bu alanda eğitim almak hiç aklıma gelmedi.

Üniversite okumaya sıra gelince kaymakam, müdür vb. ülke yönetimine katılmak için iktisat fakültesi kamu yönetimini bitirdim. Yüksek lisans için (ALES) sınavına girdim. Bu sefer eskiden kafa yorduğum alana enerji alanına yönelmek istedim. Süleyman Demirel Üniversitesi Fen Bilimleri Yenilenebilir Enerji Teknolojileri Tezli Yüksek Lisansı kazanıp mülakata çağrıldım. Okumak nasip olmadı.

Yenilenebilir veya başka türlü enerji sorununa çözüm aramak için hep bir araştırma içinde oldum. İnternetten araştırdığım veya izlediğim zaman kimi sonsuz bir enerji yapılabilir derken kimi bu imkânsız diyor. Bu alanda bir eğitim almadığım için veya deney yapacak imkâna sahip olmadığım için kafam karma karış oldu.

Ucuz ve temiz bir enerji konusu iyice kafa yormamız gereken konulardan birisidir. Elektrikli arabaların doğayı daha az tahrip edeceği düşüncesi ne kadar doğru olabilir? Fosil yakıtları kullanarak elektrik üretiyoruz. Doğayı tahrip etmiyor dediğimiz elektrikli arabalarda kullanırsak doğaya bir faydası olur mu?

Hidroelektrik santralinden üretip kullanalım dersek o da sıkıntıya giriyor diyebiliriz. Göller ve barajlarımız kuraklık yüzünden kuruma tehdidi altındadır. Rüzgârgülleri rüzgâr olduğunda üretip rüzgâr durunca üretimi duruyor. Güneş panelleri güneş doğunca üretip batınca üretim duruyor. Biz bu elektriği depolayamadığımız için bizim ihtiyacımızı karşılamaya yetemiyor.

Ürettiğimiz bir birim elektriği kullanım noktasında şebekeden daha az alıp inverter sistemi ile daha fazlaya çevirebilir miyiz? Şebekeden aldığımız elektrik ile çalıştıracağımız jeneratör (üreteç) ile daha fazlaya çevirebilir miyiz?

Artık küresel ısınmayı geçtik, iklim krizi ile karşı karşıyayız. Solunabilir havamız neredeyse hepten karbondioksit oldu. Kaliteli oksijen dünyamızda kalmamak üzere. Neden daha çok kanser oluyoruz? Bin dokuz yüz yirmilerde doğanlar hâlâ yaşarken onların çocukları 50 – 60 yaşlarında kanser olup ölüp gittiler. Benim babam da kanser olup gidenlerden oldu. Dünyaya daha az karbondioksit salınımı için bir şeyler yapma zamanı çoktan gelip geçmek üzere.

Veysel Başer

Ece ve Törüngey

Altay Türklerinin yaratılış destanına göre Tanrı Ülgen* evreni, dünyayı ve insan hariç tüm canlıları yaratıyor. Dünyadaki yaşam dengesini bozabileceği varsayımıyla insanı yaratmayı erteliyor. Epey bir zaman sonra, "Hatasının bedelini öder" diyerek insanı da yaratmaya karar veriyor.

Tanrı Ülgen'in, her türlü meyvenin ve sebzenin yetiştiği çok geniş bir bahçesi var. İçindeki pınarların berraklığı göz kamaştırıyor. Kıvrıla kıvrıla akan çay da öyle. Yeşillikler içinde altından yapılan köşk, güneş gibi parlıyor. Tanrı Ülgen bu bahçeye, "Uçmag Bağca-Cennet Bahçe-" diyor. Bahçenin sert taşlarından kemik, balçık toprağından da et yaparak, özene bezene insan vücudu çıkarıyor ortaya. Ruhlar, göğün dördüncü katındaki Süt Ak Göl'de bulunuyor. Tanrı Ülgen, insan ruhunu kendine çekmek üzere Süt Ak Göl'e çıkacakken vazgeçip geriye dönüyor. Şeytan Erlik 'in, insanın yapısını acayip şekilde değiştirebileceği kuşkusuyla tüysüz köpeğini bekçi bırakıyor. Özenerek ortaya çıkardığı eserini emniyete almanın rahatlığıyla ruh getirmek üzere yedi kat göğün dördüncü katına gidiyor.

Tanrı Ülgen göğün dördüncü katına çıkarken hınzır şeytan Erlik gelip, tüysüz köpekle muhabbete başlıyor. "Hakikaten çok güzel görünüyor. Okşayayım," deyip insan vücuduna yaklaşırken tüysüz köpek hırlayıp engel oluyor. Şeytan Erlik, farklı bir yönteme başvuruyor. İnsanı canlandırdıklarında Tanrı Ülgen'den övgü ve ödül alacaklarını söyleyerek tüysüz köpeği kanına giriyor. İnsan bedenine dokunursam "Cennet Bahçesi bana yasak olsun," diyerek yemin ediyor. Tüysüz köpek kanıyor hınzır şeytana. Erlik, bir kamış ayarlayıp, insan bedenine ruh üflemeye başlıyor. Soluğu yetmediğinde köpeğe üfletiyor. Kamıştan damlayan Erlik `in ve tüysüz köpeğin soluk sularıyla beden pisleniyor. Birlikte onca üflemeye rağmen insanı canlandıramıyorlar. Şeytan Erlik, "Alt tarafı taş ve çamur. Kibirlinin teki olacak," diyerek canlanmayan insana kızıyor. Tanrı Ülgen döndüğünde, bedenin pislendiğini görünce müthiş öfkeleniyor. "Seni, Cennet Bahçesi'nden men ediyorum," diyerek kovuyor şeytan Erlik' i. Tüysüz köpeğine de, "Bundan sonra tüylenecek ve tüylerini dağlarda dökecek kurt olacaksın," diyerek onu da Cennet Bahçesi'nden kovalıyor.

Tanrı Ülgen, insanın derisi üzerinde kuruyan pislikleri temizleme yerine deriyi sıyırıp ters yüz ediyor. Kendine çektiği ruhu üfleyerek insanı canlandırıyor.

Tanrı Ülgen, yarattığı insanı altın köşkünde barındırırken bazı bilgiler de öğretiyor. Çevreyi de tanıyarak bilgisinin genişlemesini istiyor. Dünyanın bu ilk insanı, nereden ve nasıl dünyaya geldiğini bilmeden Cennet Bahçesi'nde geziniyor. Pınarların billur gibi sularından içiyor. İstediği meyve ve sebzeyi yiyor. En çok da, olgunlaşmış ve dalında kurumuş incirleri yiyor. İncir ağacının altında oturuyor ve uyuyor.

Tanrı Ülgen, bu ilk insanın `yalnızlık mutsuzluğunda –sendromu-' olduğunu anlayınca ona bir eş yaratmaya karar veriyor. İnsanın, uyumak üzere incir ağacının altına uzandığı bir sırada onu daha derin uykuya daldırıyor. Göğüs boşluğundan kopardığı etli ve kemikli bir parçayı yine aynı yerin üzerine koyuyor. Et ve göğüs kemiği giderek büyüyor ve kadın yapısında bir insan oluyor. Uyanan insan, üzerinde uzanmış kendisine yakın benzerlikte başka bir insan görünce şaşırıyor. Hemen ayağa kalkıyor. Öbür insan da ürküp, saklanmak istiyor. Tanrı Ülgen, iki insanı yan yana getirip;

"Siz, bundan sonra erkek ve dişi olarak birlikte yaşayacaksınız," diyor.

Erkeğe, Eley-Törüngey-dişiye de Ejey-Ece-adını veriyor. Ece ve Törüngey'in birbirlerinden korktuklarını anlayınca, "Birbirinizi tanıdıkça korkunuz kaybolur," deyip sevgilerini zamanla kazanmalarını istiyor. Bunu sağlamak için, ilk insanın en çok yediği incir ağacına yaklaşmamalarını ve meyvesi olan inciri yemelerini yasak ederek iradelerini sınıyor. Ece ve Törüngey, bu güzel bahçede yaşarlarken şeytan Erlik tebelleş olmak istiyor bunlara. Kovulduğu için Cennet Bahçesi'ne giremiyor.

O zamanlar iki ayaklı olan yılanı gözüne kestiriyor. "Cennet Bahçesi'ndeki şu iki insanı dışarıya çıkarmama yardım edersen onların ayaklarını sana veririm. Altı ayaklı olursun," diyerek yılanı kandırıyor. Onun beden ve suretinde Uçmag Bagça'ya giriyor. Ece ve Törüngey'le ahbaplık kuruyor. Onların güvenini kazanmasının ardından;

"Tanrı Ülgen, sizin ölümsüzlüğünüzü istemiyor. Ondan o ağacın meyvesini yemenizi yasakladı. O güzelim incirin tazesini ve kurumuşunu yerseniz, ölümsüz olacaksınız," diyerek Ece ve Törüngey'in kafalarına fit sokuyor. İki ayaklı yılan halindeki şeytan Erlik, çabuk kanacağını anladığı Ece'ye, her türlü düzenbazlık yaparak kabuğunu da soyduğu taze inciri yediriyor. Ardından da içi bal gibi kuru inciri tattırıyor. Ece, bayılıyor incirlerin tadına ve lezzetine. Doyasıyla yiyor taze ve kuru incirlerden. Öylesine bir coşkuya ulaşıyor ki sevgisini Törüngey'e açık seçik belli etmek için olgunlaşmış ve kurumuş incirleri eliyle yedirmek istiyor. Törüngey, iradesine hâkim olmak istese de... Ece'nin işvesine ve cilvesine dayanamayıp incirleri iştahla yiyor. İradelerine yenilerek yasak inciri yiyen Ece ve Törüngey, yaklaşmaları da yasak olan incir ağacının altında uzanırlarken sevgilerinin coşkusuyla, bazı hayvanlarda gördükleri çiftleşmeyi kendilerinde deneyerek onun da tadını ve hazzını alıyorlar...

Tanrı Ülken, bu olanlara müthiş kızıyor. Ece, "Beni yılan kandırdı," deyince,

Tanrı Ülgen, "Doğurgan olacaksın. İnsan doğururken acı çekeceksin," diyerek cezalandırıyor onu. Ece'yi ele vermek istemeyip masun duran Törüngey'e de; "Katırdan farkın olmayacak," diyor. "Beni de Erlik kandırdı," diyen yılana da, "Tamamen yerlerde sürüneceksin ve insanların düşmanı olacaksın," deyip, üçünü de Uçmag Bagca'sından kovuyor. Sınırda durarak olup bitenleri seyreden ve insanların Cennet Bahçesi'nden kovulmasına sevinen şeytan Erlik'e; "Bundan sonra gün ve ay ışığı göremeyeceksin. Yer altında ve karanlıklarda kalacaksın," diyerek onu da cezalandırıyor Tanrı Ülgen.

"İnsan ölüleri de yer altında kalır. Onların canlarını bana ver," diyor Erlik.

"Olmaz," diyor Tanrı Ülgen. "Onların canlarını sana verirsem, topraktan insan yetiştirmeye kalkarsın. Ölen insanların canlarını katıma çağıracağım. Seni buralarda görmek istemiyorum artık. Karanlıklarına git."

Şeytan Erlik, insan yüzünden Cennet Bahçesi dışından da kovulmanın kızgınlığıyla karanlıklara doğru yol alırken, "Ölenlerin canını bana vermedin. Canlı insanların aklını çeleyim de gör. Sana isyan ettireceğim," diyerek yokluğunda Tanrı Ülgen'e meydan okuyor…

Tanrı Ülgen, bir süre sonra yarattığı iki insanın ne yaptığı merak ediyor. Soğuk bir günde onları, boyu neredeyse göğe değen, kalın gövdeli, bol dallı bir kayın ağacının kovuğunda büzülmüş halde buluyor. Kovukta fark ettiği uluğ ağacın filizini, Ece'nin gebe olmasına yoruyor. Güzel bir otağ hediye ediyor onlara. Otağın ortasında ocak. Ocakta da ateş.

Tanrı Ülgen:

"Sen Törüngey Han, otağın direği olacaksın. Sen Ece Katun-Hatun-Otağın ocağındaki ateşi eksik etmeyeceksin. Sen Törüngey Han, yeri geldiğinde otağda da, obada da, yayda da, dağda da Ece Katun olacaksın. Sen Ece Katun, yeri geldiğinde otağda da, obada da, yayda da, dağda da Törüngey Han olacaksın. Uluğ kayın ağacı gibi boy veresiniz. Toprağınızı kucaklayan kök salasınız. Yedi iklim diyarına dallanıp dokuz soy veresiniz. Kaderinizi kendiniz çizesiniz. Huzuruma, yüzünüzün akıyla gelesiniz…"

Daha çoğu Altay Türk ve soydaşların destanları olmak üzere değişik kaynaklardan yararlanıldı.

Tanrı Ülgen: Bazı destanlarda Kayra Han olarak geçer.*

Ayşe Tali

Güler Öğretmen

Sokaktaydım şimdi. İçimde tanımlayamadığım bir ürperti. Ne kalbim atıyor ne de bastığım zemini hissedebiliyordum. Kaldırım mı tuhaftı yoksa ben mi basamıyordum yere kuvvetlice. Yerde kırıntı toplayan tombul güvercinler bile ilgimi çekmiyordu bugün. Her yanımı ter basmış yüzümün pembeleştiğini beni yakan yanaklarımdan anlayabiliyordum. Bacaklarım beni taşıyacak kadar güçlü bile değillerdi. Ellerimde çocukluktan kalma papatyaların köklerini sıktıkça sıkıyordum. Koroda öğrettiği Türkmen gelini türküsünü titrek sesle söyleyip konuşma yeteneğimin yerinde olup olmadığını kontrol ediyordum. Bir daha diyordum içimden "Gelini gelini Türkmen gelini saramadım aney gel gör halimi" hadi bir daha...

Durakta ayaklarımı oradan oraya hoplatıp, durduğum yerde duramıyordum. Aldırmıyordum bile bana garip garip bakanlara. Gelen otobüsleri ha bire kaçırıyordum olur ya zaman geçtikçe heyecanım yatışır, cesaretimi toplayabilirdim kim bilir? Sahi onca yıldan sonra beni nasıl karşılayacaktı? Ya ben ne diyecektim? Nereden başlayacaktım söze? Dilim tutulacaktı muhtemelen başı önünde utangaç bir çocuğa dönüşüverecektim. Yokluğunda bahar kaç tomurcuk vermişti sayamamıştım. Her tomurcuk öğretmenimizin bizi kırlara götüreceğinin en güzel müjdeleyicisiydi. Dönüşte ellerimizle yakalayıp cam şişelere doldurduğumuz küçük balıkların mutluluğunun bir hafta sonra kurbağaya dönüşmesinin çocuksu hüznü dudağımın kenarından tebessüm olarak yüzüme yayılıvermişti. Onu, hep gülen yüzü. Bahçede çimen üzerinde güneşe doğru hikâyeler okuyan gür sesi. Kokusu burnumdadır hâlâ kitapların. Ceplerinde kalem takılı gri önlüğü. Kalın çerçeveli gözlüğü. Tıkırdayan ayakkabılarıyla kara tahta başında ellerinde beyaz tebeşirle hatırlıyordum. Her hali her tavrı ezberimdeydi. Yıllar hiçbirini silmeye cesaret edememişti henüz benden. Küçük adımlarla binaya girdim. Kalp atışlarımı şehir duyacak kadar sesliydi. Dudaklarım kuruyup kuruyup geliyordu. Asansörle yanlış katlara çıkıp çıkıp iniyordum. Heyecandan olsa gerek. Bir ara kaçma fikri bile cazip gelmişti. Şimdi kapısındaydım sessiz ve ürkek. Kıpırdamadan öylece kapıya dikkat kesilmiştim. İçimden binlerce fikir geçiyor hangisini seçeceğime karar veremiyordum bir türlü. Birazdan bu büyülü kapı aralanacak ve çocukluğum bana gülümseyecekti. Sabahın erken saatlerinde sarı kabak çiçeği götüren teyzeler, yeşil asmaların arasından sızan bir bahar güneşi, taş merdivenlere dizili yağ tenekelerinde kırmızı, pembe, beyaz sardunyalar, gölün buharlı sularında çırpınan beyaz ama kirli kazlar, fırından götürülen bakır leğendeki taze ekmeklerin kokusu, bakkal amcanın rengârenk çikolata ve gofret rafları hepsi biranda içime doluverecekti.

Bu kadar mutluluğu biranda kaldırabilecek miydim? Hiç bilmiyordum. Duvardan güç alıp titreyen parmaklarla zile dokundum. Kapının cızırtılı bir şekilde açılıp karşımda belirmesiyle olduğum yerde donup kalmıştım. İşte Güler Öğretmen tam da karşımdaydı. Nefes alışverişlerim daha bir sıklaşmış halde yutkunuyordum. Gözlerim irileşiyor. Etrafına damlacıklar toplanıyordu. Bacaklarım daha bir kuvvetli titriyor, ellerim tutmuyordu. Ayakkabımın bağları bir türlü çözülmek bilmiyordu. Hazırlanmıştım, evde birçok kez de denemesini yapmıştım; boynuna atlayacaktım. Tıpkı öğretmenler günündeki gibi. Öyle de yaptım sarıldım, sarıldım, sarıldım sıkıca sımsıkıca... Köyün mor çiçekli leylaklarına. Kavak ağaçlarının çevrelediği taş yapılı okula. Badanalı duvardaki rengârenk mevsim şeritlerine. Toplamaktan hiç vazgeçmediğim mis kokulu akasya çiçeklerine. Ha bire kırılan kurşun kalemlere. Silmekten küçücük kalmış şeker kokulu silgilere. Bir tarafı hep kırık olan ahşap sıralara. Saf arkadaşlıklarıma. Her bir şeye. Çocukluğum yeniden can buluyordu onunla. Utanmasam hiç ayrılmayacak zırıl zırıl ağlayacaktım. Karşı karşıya oturduk. Ay, gün, saat hepsi durmuştu o anda. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak hiç susmadan konuşuyorduk ama daha çok ben onu izliyordum. Gözlerini, gülümsemelerini, yüzündeki çizgilerini, saçlarının dalgasını, ses tonunu. Tebeşir tutan ellerinin kıvrımlarını. Yıllar ondan hiçbir şey alamamıştı. Bir eylül sabahı annemin elini sıkı sıkıya tutarken tırtıklı cam sürahi elinde, okul bahçesinde ilk gördüğümdeki gibi her şey taptazeydi. Neredeyse sürahiyi bana uzatacak kadar her şey yeniden canlanıyordu. Sanki yıllar hiç geçmemiş biz o kadar yıl ayrı kalmamış gibiydik. Her yerde izlerinin olduğu bu küçük odadaki kanepeler, ortada renkli halı, küçük masa, duvarında sesli bir saat zamana not düşercesine şahitlik ediyordu bu mucizeye.

Neslihan Çırıkka

Mor Menekşeler

Ruhum paramparça ellerimi tutan yüzüme şefkatle gülen yok, yüzümde açan mor menekşeleri toplayan yok oysa ben gülleri daha çok severdim.

Küf kokan duvarlara sinmiş çığlıklarım, feryadımı duyan yok. Çınlıyor taze sesler kulağımda bildiğim adımı değil bildikleri adımı haykırıyor her biri. Eblehler sarmış dört bir yanımı birinden kurtulsam diğerine çarpıyor ruhum, kurtulamıyorum. Nereye aitim bilmiyorum. Nereye ait olduğuma karar veremiyorum. Darmadağınığım toparlanamıyorum. Fısıldayan sesler yüreğimi delip geçiyor, namussuz olmasaydı mor menekşeler açmazdı yüzünde, hak etmeseydi… Gitmeseydi… Öyle olmasaydı namussuza çıkmazdı adı. Artık adım belli namussuz geliyor, namussuz gidiyor…

O gün bugündür unuttum gerçek adımı kader mi dersin, korkaklık mı, çaresizlik mi, susmayı borç bildim kendime sanki suçluymuşum gibi. Yine bir gün bahar sevinci ile beyaza boyadığım duvarımda açan kızıl güllere baktım çok severdim eskiden kızıl gülleri, kırmızı ile beyazı çok yakıştırırdım. Gülleri de sevmiyorum artık, kırmızıyı da, beyazı da, baharı da, siyah daha çok yakışıyormuş beyazın yanına serçe gibi çırpınan yüreğimin sesi deliyor kulaklarımı ahlar karışmış gözyaşlarına gülmeyi de sevmiyorum ben galiba. Gülmek nasıl bir şeydi bilmiyorum unuttum, ağlamanın tadına vardığımdan bu yana… Önce kızıl gülleri siliyorum duvardan sonra kırılıp dökülenleri topluyorum. Sonra dağılanları yerleştiriyorum yerine. Toplamak benim işim benim yegâne görevim toplamak.

Ait olduğum yeri bulana kadar toplamam gerek etrafımı. Sonra bir gün yazacaklar bir köşeye anadan doğma adım, unuttuğum adım ile ait olduğunu düşündüğümüz yere diye değil ait olduğu yere gitti diyecekler.

Habil Yaşar

Sms

Kitabevimden Nezam Gencevi'nin Sırların Hazinesi kitabını almış merdivenlerden inerken, telefonuma bir `SMS' geldi. Numara Azerbaycan'a ait değildi. Önce önemsemedim. Dışarıya çıkınca Google'da `+ 19825467123659871' kodunun hangi ülkeye ait olduğunu bulmaya çalıştım. Korkunç derecede sarsıcı ve garip olan şey, kodun herhangi bir ülkeye veya herhangi bir telefon şirketine ait olmamasıydı. Bir an kendimi fantastik bir filmin içinde gibi hissettim. Sonar Mesuji okumaya başladım ve başka bir tuhaflığa tanık oldum:

Sevgili Ayhan Bey, 23 Kasım saat 23'de sizleri Nezam Sokak 83 numaradaki Koloritkafe restoranına davet ediyorum. Hürmetlerimle.

Nezam Gencevi

Caddede yürüyen insanları engellediğimin farkında olmadan birkaç saniye dondum, olduğum yerde çakılı kaldım. Karşıdan kendinden beklenilmeyecek biçimde çevik adımlarla yaklaşan biri ihtiyar, "Lütfen kenara çekilir misiniz?" dedi sertçe. Bu uyarıyla uyandım, kendime geldim. SMS'i taradım ve kanıt olarak telefonumun belleğine kaydettim.

Oğluma Sırların Hazinesi kitabını verdikten sonra Koloritkafe Restoranı'na gitmek için ayrıldım. Bu gizemli `SMS'in düşüncelerimi darmadağın ettiğini, elim ayağımın titrediğini fark edince arabamla değil, taksiyle gitmeye karar verdim. Öyle değişmiştim ki evde ne kadar dikkatli davransam da `Sana ne oldu?' demelerini engelleyemedim. Eşime, yolda olmuş daha doğrusu olmamış bir trafik kazası gördüğüm yalanını söyledim.

Takside yol boyunca, bu mesajın anlamını ve kimin, hangi amaçla yazmış olabileceğini düşündüm, telefonu anlamsızca kurcaladım. Arkadaşlarımın şakasıydı bu belli. Ancak bu esrarengiz bilinmeyen numara beni korkutuyordu. Birçok seçeneğim olmasına rağmen hiçbiri beni ikna etmedi. Herhangi bir mantıksal akıl yürütemiyordum; işte, gizemli bir SMS karşısında zayıf düşmüştüm. Sadece akrabalarıma değil, en yakın sırdaşıma bile bu konuyu bildirmedim. Ne yapabilirlerdi ki? Onlar da en az benim kadar şaşıracaklardı o kadar. Ama bana karşı bir suikast filan mı düzenleniyordu ne? Aklım gidip geliyordu. Hele suikast filansa arkadaşlarımın dostlarımın akrabalarımın başını belaya sokmamalıydım. Ama kim bana suikast düzenler ki? Neden düzenlesin?

Dayanamadım, saat 19:30'da Koloritkafe Restoranı'na yaklaştım. Kapısında gezinerek Nezam Gencevi'yi beklemeye başladım. Daha erkendi ve geçen her saniye bana bir yıl gibi geliyordu. Çok heyecanlıydım. Bu nasıl olabilirdi? Öleli neredeyse bin sene olmuş Nezam Gencevi nasıl yeniden ortaya çıkabilir ve varlığını sadece ruhsal olarak değil aynı zamanda fiziksel olarak da üstelik böyle teknolojiyle filan gösterebilirdi?

Saat kulesi 19.59:59'u vurduğunda gittikçe seyrekleşen kalabalık arasından bir adam belirdi, yanıma yaklaştı ve derinlerden gelen yumuşak bir sesle,

"Merhaba Ayhan bey." dedi.

Çatlak bir sesle, "Merhaba." diyebildim.

Ne resimlerdeki Nezam, ne de hayalimdeki Nizami'ydi. Gerçek hayattaki kadar parlak, güzel, yakışıklı ve büyüktü. Dünyada hiçbir lider, hiçbir ünlü Hollywood aktörü bile yakışıklılık konusunda onunla rekabet edemezdi. Onu hep bin yıl önceki giysilerle düşünmüştüm ama evet modern giysiler içinde çok çekiciydi, mükemmeldi.

Restorana girdikten sonra beni masalardan birine oturmaya davet etti ve buluşma teklifini kabul ettiğim için teşekkür etti. Ne yemek istediğimi sorduktan sonra garsona nazikçe siparişleri verdi. Şaşkınlığımı ne kadar saklamaya çalışsam da o her şeyi duyumsuyordu. Son derece yumuşak bir dille:

"Bu kadar heyecanlanmana gerek yok Ayhan Bey…"

Biraz durdu:

"Teessüfünüzü de normal karşılıyorum. Ama evet, ben Nezam Gencevi'yim!"

O an ne kadar uykuydaymış gibi sersemlemişsem de kekeleyerek de olsa, "XII. yüzyılda yaşamış ve sadece Azerbaycan'da değil tüm dünyada tanınan Şeyh Nezam Gencevi mi?" diye sorabildim.

"Evet öyle. Ben oyum." Göğsünden ayağına doğru elini indirerek, "Baştan ayağa ve tüm ruhumla ben Nezam Gencevi'yim!" dedi.

İtirafı beni biraz rahatlattı, kekemeliğim de düzelmeye başladı:

"Bu nasıl olabilir? Nasıl bu dünyaya döndünüz ve yeniden ortaya çıktınız?"

Tamamen soğukkanlı bir sesle:

"Şairlerin ölümsüz olduğunu bilmiyor musun? Onlar her iki dünyada da sağ ve selamettedirler. Diğer insanlar onları görme ve hissetme yeteneğine sahip değildir."

Bense duygusal bir sesle, "Elbette, elbette şairler ölümsüzdür…" dedim ve merak ettiğim soruyu sordum: "Nasıl oldu da bana yeryüzünde hiçbir devlete veya tüzel kişiye ait olmayan numara ve kodlu bir mesaj gönderebildiniz?" dedim.

O aynı soğukkanlı sesiyle,

"Allah, şairlerin hayal güçlerinin tüm derinliklerini kullanmalarını sağlamakla kalmamış, onlara hayallerini gerçekleştirme yeteneği de vermiştir. Ve ben Tanrı'nın sonsuz lütfunu kullanarak sizinle bağlantı kurmaya çalıştım…" dedi.

Gencevi, bundan sonra soracağım sorunun da bir kısmını yanıtlamıştı. Beni en çok şaşırtan şeyi öğrenmek için;

"Azerbaycan'da neredeyse 10 milyon, dünyada 8 milyar insan varken neden beni seçtiniz? Bu onuru elde etmek için sıradan bir insan değil miyim? Sizin tarafınızdan değil seçilmeyi, konuşmayı rüyâlarımda bile hayal edemezdim." dedim.

Kısa bir sessizlikten sonra birden sesi değişti. Saygıyla sadece üç sözcük söyledi:

"Siz buna layıksınız!"

Bu sözleri duyduğumda hissettiklerimi inanın şimdi yazamam. Tek söyleyebileceğim, sanki kanım donmuştu. Tuhaftır ki ruhumun derin katmanlarında bile yazma aşkım hiç olmadığı kadar alevlenmişti. Ellerim titriyordu. Çılgınca atan kalbimin sesini duyulabileceğini düşündüm. Ama o birden,

"Gitme zamanım geldi." dedi. Ayağa kalkmadan önce,

"Oğlum ben bu dünyada 880 yaşındayım. Gün o gün olsun ki senin de 880. doğum günün kutlansın. Buna samimiyetle inanıyorum. Başka bir âlemde tekrar buluşmak ümidiyle Allah'a emanet olun Ayhan Bey..." dedi.

Gittikten birkaç saniye sonra, olduğum yerde donup kaldım ve geniş camdan dışarı baktım. Normal bir insan gibi yürüyordu ancak yolun sonuna yakın karanlık bir yerde birden buharlaştı ve gözden kayboldu.

Parmaklarımın arasında çevirip durduğum telefonumun düğmesine basıp ışıklı ekranına baktım. Şaşırtıcı bir şekilde esrarengiz numaralı SMS ve kaydettiğim ekran görüntüsü de silinmişti.

*

Nizami'nin alicenaplığı, ululuğu karşısında şaşkınlığımı gizleyememiş, gözyaşlarımı tutamayarak ağlamaya başlamıştım.

(Azerbaycan Türkçesinden çeviren: Ahmet Yıldız)